

Sygn. akt III Cz 2080/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie SO Gabriel Sobczyk

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzycielki (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko dłużniczce M. S.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w

R. T. W. w postaci ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego postanowieniem z 13 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt KM 415/11

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. T. W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 29 grudnia 2014 r., sygn. akt II Co 1690/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Cz 2080/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w R. po rozpoznaniu skargi dłużniczki na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. T. W. z 13 czerwca 2014 roku w sprawie o sygn. akt KM 415/11 zmienił punkt(...) opisanego powyżej postanowienia tego komornika w ten sposób, że ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na łączną kwotę 567,70 zł (pkt(...)); zmienił punkt(...) opisanego powyżej postanowienia tego komornika w ten sposób, że ustalił pobranie kosztów z następujących artykułów: opłaty egzekucyjne: art. 49.1 – 122,74 zł, art. 49.2 - 344,11 zł pozostawiając wydatki w toku egzekucji bez zmian (pkt (...)); zmienił punkt(...) opisanego powyżej postanowienia tego komornika w ten sposób, że wezwał dłużniczkę do zapłaty należnych kosztów w wysokości 402,56 zł w terminie siedmiu dni od daty otrzymania niniejszego postanowienia na konto komornika (pkt (...)); zasądził od wierzyciela na rzecz dłużniczki kwotę 100 zł tytułem kosztów wywołanych wniesieniem skargi (pkt (...)). W uzasadnieniu wskazał, że w toku prowadzonej egzekucji dłużniczka zawarła z wierzycielką ugodę, na której podstawie spłacała zadłużenie w miesięcznych ratach, a po spłacie otrzymała od wierzycielki informację o braku zadłużenia. Wierzycielka w toku postępowania egzekucyjnego wpierv wniosła o jego zawieszenie i uchylenie zajęć, co nastąpiło (...)

roku, a następnie (...) roku o umorzenie postępowania z uwagi na całkowitą spłatę zadłużenia. Natomiast komornik w postanowieniu umarzającym postępowanie ustalił koszty egzekucyjne zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji wyliczając je jako 15% wartości świadczenia, które zostało uregulowane bezpośrednio na rzecz wierzycielki, a powinien je rozliczyć na podstawie art. 49 ust. 2 tej ustawy. Podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowi art. 767 k.p.c. w związku z art. 49 ust. 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji. Natomiast o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie złożył Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. T. W. zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 49 ust. 1, 2, 7 i 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu wskazał, że sąd miarkując opłatę egzekucyjną powinien ograniczyć się do sytuacji wyjątkowych. Jednocześnie podkreślił, że zgodnie z linią orzecniczą sądów bezpośrednio spłata roszczenia do rąk wierzyciela i ustalenie kosztów postępowania egzekucyjnego w wysokości 15% jest prawidłowe, a kwota, która została uregulowana przez dłużniczkę dobrowolnie wierzycielce w toku postępowania egzekucyjnego nie może stanowić żadnego świadczenia do wyegzekwowania i dlatego nie można od niej pobierać opłaty w wysokości 5%. Wskazał również, że w toku postępowania dokonał skutecznego zajęcia świadczenia emerytalno-rentowego dłużniczki i wierzytelności z rachunku bankowego, a także podjął czynności terenowe celem ustalenia innych składników jej majątku, dlatego jego nakład pracy nie był znikomy. Ponadto podniósł, że przeciwko dłużniczce toczy się kilka spraw egzekucyjnych, a łączny stan zadłużenia wynosi około 121000 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 770 k.p.c. dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Zgodnie z treścią art. 43 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 790 – zwana dalej „u.k.s.e.”) za prowadzenie egzekucji i inne czynności wymienione w ustawie komornik pobiera opłaty egzekucyjne. Z kolei zgodnie z art. 49 ust. 1 u.k.s.e. w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższą niż 1/10 i nie wyższą niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Opłata w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania jest przewidziana na mocy art. 49 ust. 2 u.k.s.e. - [nawet przed zmianą mocą ustawy z dnia 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. poz. 1513)] - w przypadku umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 k.p.c. - również i w tym przypadku opłata nie może być niższa niż 1/10 i nie wyższa niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego (po zmianie mocą ustawy z dnia 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji – nie niższa niż 1/20).

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której w toku skutecznie wszczętego i prowadzonego postępowania egzekucyjnego dłużniczka dokonała dobrowolnego zaspokojenia roszczeń wierzycielki z pominięciem organu egzekucyjnego. Wprawdzie w literaturze przedmiotu brak ustawowej definicji wyrażenia „świadczenia pozostałego do wyegzekwowania”, tym niemniej chodzi tu o wartość świadczenia, które pozostawałoby do wyegzekwowania, gdyby nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 29 października 2009 r., sygn. akt III CZP 82/09, OSNC z 2010 r., nr 5, poz. 67, której argumentację Sąd Okręgowy w pełni przyjmuje). Oznacza to, że również świadczenie spełnione przez dłużnika poza postępowaniem egzekucyjnym wchodzi w zakres świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w rozumieniu art. 49 ust. 2 zd. 1 u.k.s.e. Powyższe stanowisko zostało także zaaprobowane w wypowiedziach doktryny prawniczej. Wskazuje się, że przez „wyegzekwowane świadczenie”, o którym mowa w art. 49 ust. 1 u.k.s.e należy rozumieć wyłącznie świadczenie

wyegzekwowane przez komornika, a takim nie jest świadczenie spełnione do rąk wierzyciela. W takim przypadku dalsze prowadzenie egzekucji jest bezprzedmiotowe i zaspokojony wierzyciel winien złożyć wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c., zaś podstawą ustalenia przez komornika opłaty stosunkowej będzie wówczas art. 49 ust. 2 u.k.s.e. (por. A. Marciniak: Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz, Warszawa 2010, s. 261 – 262, J. Świeczkowski: Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji, Warszawa 2012 r., s. 256 – 257).

Sąd Rejonowy zastosował prawidłową regulację prawną, w żaden jednak sposób nie miarkował opłaty egzekucyjnej, dlatego też wszystkie zarzuty komornika w tym zakresie są zupełnie bezzasadne. Sąd Rejonowy obniżył opłatę egzekucyjną biorąc pod uwagę tylko i wyłącznie to, że komornik naliczył ją na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e., a powinien ją naliczyć na podstawie ustępu 2 tego przepisu. Zmiany postanowienia komornika Sąd Rejonowy dokonał w sposób prawidłowy, co wynika z powyżej poczynionych uwag - skoro bowiem dłużniczka uregulowała należności wobec wierzyciela dobrowolnie, to w żaden sposób nie można tej należności uznać za wyegzekwowaną przez komornika i na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e. pobrać od niej opłaty stosunkowej w wysokości 15%. Trzeba bowiem wyraźnie podkreślić, że komornik tej kwoty nie wyegzekwował, a zatem należna mu opłata z uwagi na umorzenie postępowania na wniosek wierzyciela wynika z art. 49 ust. 2 u.k.s.e. i wynosi 5% wartości niewyegzekwowanej przez niego części świadczenia. Bezsporne jest, że to kwota 6882,23 zł i to od niej należy liczyć opłatę należną komornikowi. Sąd Rejonowy dokonał tej operacji prawidłowo.

Dlatego podniesione w tym zakresie w zażaleniu zarzuty są bezpodstawne.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., wobec bezzasadności zażalenia, należało orzec jak sentencji.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk